

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 stycznia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — M-K Europa GmbH & Co. KG przeciwko Stadt Regensburg

(Sprawa C-383/07) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozporządzenie (WE) nr 258/97 — Artykuł 1 ust. 1-3 — Nowa żywność i nowe składniki żywności)

(2009/C 55/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M-K Europa GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Stadt Regensburg

Przy udziale: Landesanstalt für Lebensmittelsicherheit Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. d) i e) i ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 258/97 z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczącego nowej żywności i nowych składników żywności (Dz.U. L 43, s. 1) — Nowy charakter żywności wprowadzonej do obrotu na ograniczony obszar geograficzny Wspólnoty (San Marino) na krótko przed wejściem w życie rozporządzenia, jeśli żywność jest otrzymywana ze składników, których stopień wykorzystania do spożycia przez ludzi jest kwestionowany lub może zostać wykazany wyłącznie przez państwo trzecie (Japonię) — Obowiązek poddania żywności kontroli

Sentencja

- 1) Przywóz produktu spożywczego do San Marino przed wejściem w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 258/97 z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczącego nowej żywności i nowych składników żywności nie stanowi okoliczności mającej znaczenie przy dokonywaniu oceny, czy produkt ten spełnia przesłankę dotyczącą wykorzystania w znacznym stopniu we Wspólnocie do spożycia przez ludzi w rozumieniu art. 1 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.
- 2) Fakt, iż każdy ze składników produktu spożywczego rozpatrywany odrębnie spełnia przesłankę przewidzianą w art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 258/97 lub jest bezpieczny dla zdrowia, nie może być uznany za wystarczający, by wykluczyć zastosowanie tego rozporządzenia do wyprodukowanego produktu spożywczego. Aby stwierdzić, czy ten produkt spożywczy powinien zostać uznany za nową żywność w rozumieniu rozporządzenia nr 258/97, właściwy organ krajowy powinien podjąć rozstrzygnięcie w każdym indywidualnym przypadku, mając na względzie wszystkie cechy charakterystyczne produktu spożywczego, jak również proces wytwórczy.
- 3) Fakt, iż wszystkie wodorosty, które wchodzą w skład produktu spożywczego, w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) rozporządzenia

nr 258/97, spełniają przesłankę dotyczącą wykorzystania w znacznym stopniu we Wspólnocie Europejskiej do spożycia przez ludzi w rozumieniu art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia, nie jest wystarczający, by wykluczyć zastosowanie omawianego rozporządzenia do wspomnianego produktu.

- 4) Doświadczenie w zakresie bezpieczeństwa produktu spożywczego nabyte wyłącznie poza Europą nie jest wystarczające, by stwierdzić, że ten produkt należy do kategorii produktów spożywczych, „o których już wiadomo, że są bezpieczne dla zdrowia” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia nr 258/97.
- 5) Na przedsiębiorcy nie spoczywa obowiązek wszczęcia procedury ustanowionej w art. 13 rozporządzenia nr 258/97.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 stycznia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Patent- und Markensenat — Austria) — Silberquelle GmbH przeciwko Maselli Strickmode GmbH

(Sprawa C-495/07) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuły 10 i 12 — Wygaśnięcie — Pojęcie rzeczywistego używania znaku towarowego — Umieszczenie znaku towarowego na przedmiotach promocyjnych — Nieodpłatne oferowanie takich przedmiotów nabywcom towarów sprzedawanych przez właściciela znaku towarowego)

(2009/C 55/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Patent- und Markensenat

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Silberquelle GmbH

Strona pozwana: Maselli Strickmode GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Patent- und Markensenat — Wykładnia art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989 L 40, s. 1) — Wygaśnięcie praw właściciela znaku towarowego — Pojęcie rzeczywistego używania znaku towarowego — Towary (napoje bezalkoholowe) oferowane w charakterze reklamówki przy sprzedaży innych towarów (tekstyliów)

Sentencja

Artykuł 10 ust. 1 i art. 12 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli właściciel znaku towarowego umieszcza ten znak na przedmiotach oferowanych przezeń nieodpłatnie nabywcom jego towarów, to znak ten nie jest rzeczywiście używany w odniesieniu do klasy towarów, do której należą wspomniane przedmioty.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 stycznia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — K-1 sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy

(Sprawa C-502/07) (¹)

(Podatek VAT — Nieprawidłowości w deklaracji podatnika — Dodatkowe zobowiązanie podatkowe)

(2009/C 55/05)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: K-1 sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) — Wykładnia art. 2 akapity pierwszy i drugi pierwszej dyrektywy Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. 71, s. 1301) oraz art. 2, art. 10 ust. 1 lit. a), art. 27 ust. 1 i art. 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Przepisy krajowe przewidujące nałożenie dodatkowego zobowiązania podatkowego w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w deklaracji złożonej przez podatnika VAT

Sentencja

- 1) Wspólny system podatku VAT, w kształcie określonym w art. 2 akapity pierwszy i drugi pierwszej dyrektywy Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych, oraz w art. 2 i 10 ust. 1 lit. a) i ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 2004/66/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r., nie stoi na przeszkodzie, by państwo członkowskie przewidziało w swym ustawodawstwie sankcję administracyjną, która może być nakładana na podatników podatku od wartości dodanej, taką jak „dodatkowe zobowiązanie podatkowe” przewidziane w art. 109 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.
- 2) Przepisy, takie jak zawarte w art. 109 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, nie stanowią „specjalnych środków stanowiących odstępstwo”, mających na celu zapobieganie niektórym rodzajom oszustw podatkowych lub unikaniu opodatkowania w rozumieniu art. 27 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388, ze zmianami.
- 3) Artykuł 33 szóstej dyrektywy 77/388, ze zmianami, nie stoi na przeszkodzie utrzymaniu w mocy przepisów, takich jak zawarte w art. 109 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-539/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 26 ust. 3 — Jeden europejski numer alarmowy — Informacje o miejscu przebywania osoby wywołującej — Udostępnienie władzom zajmującym się ratownictwem — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 55/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Montaguti i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: I. M. Braguglia, pełnomocnik i S. Fiorentino, avvocato dello Stato)